

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1350/2021
27.01.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Биљане Синановић, председника већа, Радмиле Драгичевић Дичић, Светлане Томић Јокић, Дубравке Дамјановић и Мирољуба Томића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Андреом Јаковљевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Зорана Величковића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Нишу К 282/21 од 30.07.2021. године и Вишег суда у Нишу Кж1 362/21 од 22.10.2021. године, у седници већа одржаној дана 27.01.2022. године, једногласно је донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Зорана Величковића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Нишу К 282/21 од 30.07.2021. године и Вишег суда у Нишу Кж1 362/21 од 22.10.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу К 282/21 од 30.07.2021. године окривљени АА оглашен је кривим због кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 1. Кривичног законика па му је изречена условна осуда којом му је утврђена казна затвора у трајању од 3 (три) месеца, која се неће извршити уколико окривљени за време проверавања у трајању од 1 (једне) године не учини ново кривично дело.

Истом пресудом обавезан је окривљени да суду на име паушала плати износ од 10.000,00 динара, а приватном тужиоцу ББ на име трошкова кривичног поступка износ од 242.250,00 динара, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, док је приватни тужилац ББ ради остваривања имовинскоправног захтева, упућен на парницу.

Пресудом Вишег суда у Нишу Кж1 362/21 од 22.10.2021. године, у ставу првом, одбијене су као неосноване жалбе окривљеног АА и његовог браниоца, адвоката Зорана Величковића и првостепена пресуда је потврђена, док је ставом другим, обавезан

окривљени да приватном тужиоцу ББ на име трошкова жалбеног поступка плати износ од 16.500,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Зоран Величковић, због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 8) и 9) ЗКП и због повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 3) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев за заштиту законитости и укине побијане пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, је неоснован.

Поднетим захтевом браниоца окривљеног се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, наводима да је у овом кривичном поступку претходно била донета првостепена пресуда, која је усвајањем жалбе окривљеног и његовог браниоца укинута, након чега је у поновљеном поступку приватни тужилац преко пуномоћника у три наврата прецизирао приватну тужбу и то додавањем описа и карактеристика повреда које је задобио приватни тужилац, док је у поднеску од 07.07.2021. године наведено да је кривично дело учињено са умишљајем. Према ставу браниоца, прецизирана приватна тужба пуномоћника приватног тужиоца не садржи све субјективне елементе кривичног дела које је предмет оптужбе, а тиме што је првостепени суд у изреци пресуде навео да је окривљени био свестан свога дела, да је оно забрањено и хтео његово извршење, прекорачен је оптужни акт.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани.

Наиме, бранилац неосновано истиче да је суд у изреку правноснажне пресуде унео субјективне елементе кривичног дела, којих није било у оптужном акту и на тај начин прекорачио оптужбу. Ово, имајући у виду да из списка предмета произилази да је након укидања претходно донете првостепене пресуде, пуномоћник приватног тужиоца, у поновном поступку, три пута прецизирао приватну тужбу, на шта је сходно члану 409. ЗКП законом овлашћен, током целог кривичног поступка и то све до завршетка главног претреса и то како у погледу карактеристика и броја повреда које је задобио оштећени, тако и на тај начин што је већ у поднеску од 05.05.2021. године, навео да је окривљени поступао у урачунљивом стању и са умишљајем, који према члану 25. Кривичног законика

подразумева да је окривљени био свестан свога дела и хтео његово извршење, како је то формулисао првостепени суд у изреци побијане правноснажне пресуде.

У вези са тим, Врховни касациони суд налази да стоји чињеница да опис радње у оптужном акту не садржи изричито наведену свест о противправности, као неопходном елементу кривице, у смислу члана 22. став 1. Кривичног законика, који елемент је првостепени суд, у изреку пресуде сам додао, наводећи да је окривљени био „свестан да је дело забрањено“. Међутим, по оцени овога суда, на описани начин првостепени суд није прекорачио оптужни акт. Ово стога што, уз постојање у оптужби елемената кривице – урачунљивости и умишљаја, навођењем да је окривљени био свестан да је дело забрањено, није прекорачена оптужба, јер „противправност“ произлази из чињеница у погледу умишљаја који је у оптужењу описан.

Наведеним поступањем, по оцени овог суда, нижестепени суд није прекорачио оптужбу, односно није повредио објективни идентитет између оптужбе и пресуде, у смислу члана 420. ЗКП, јер је на описани начин измењен односно допуњен чињенични опис кривичног дела из изреке пресуде, остао у границама чињеничног основа оптужног акта, тј. у границама чињеница и околности на којима се оптужба заснива, а из којих произилазе сва законска обележја кривичног дела које је окривљеном стављено на терет оптужним актом и за које је правноснажно оглашен кривим.

Врховни касациони суд према томе налази да наведена измена и допуна чињеничног описа кривичног дела у изреци пресуде, окривљеног није довела у тежи процесноправни положај и следствено томе, окривљени није оглашен кривим за више криминалних активности од оних за које је оптужен, па су неоснованим оцењени наводи браниоца окривљеног којима се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП.

Осим наведеног, бранилац окривљеног као разлог за подношење захтева за заштиту законитости наводи и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 8) ЗКП и повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 3) ЗКП, које повреде представљају законом дозвољене разлоге за подношење захтева за заштиту законитости.

Међутим, бранилац окривљеног повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, суштински образлаже тако што оспорава и полемиче са чињеничним утврђењима у правноснажним одлукама у погледу описа како субјективних тако и објективних елемената кривичног дела које је предмет оптужбе (члан 440. ЗКП), уз истицање да у изреци пресуде није наведен тачан опис и карактеристике повреда које је задобио приватни тужилац, што представља битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП. Поред тога, образлажући наведену повреду кривичног закона, бранилац, позивајући се на повреду одредаба члана 501. став 1. и 503. став 1. ЗКП, полемиче са роком за уређење приватне тужбе, који је према ставу браниоца требало да се рачуна од дана пријема другостепене одлуке суда, уз изношење сопственог става да је прецизирана приватна тужба пуномоћника приватног тужиоца, у конкретном случају требала бити одбијена, применом члана 338. став 1. тачка 1) ЗКП.

Надаље, образлажући истакнуту повреду закона из члана 438. став 1. тачка 8) ЗКП, бранилац заправо оспорава разлоге другостепене пресуде, који се односе на изостављени део чињеничног описа датог у оптужном акту - да је окривљени пијуклом насрнуо на приватног тужиоца, што представља битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

Повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, бранилац образлаже указивањем на пропуст суда да утврди прекорачење нужне одбране услед препасти окривљеног изазване нападом од стране приватног тужиоца и на основу сопствене оцене доказа износи мишљење да је окривљеном у конкретном случају, сходно члану 19. став 3. Кривичног законика, могла бити ублажена казна, односно да је било места примени члана 122. став 3. Кривичног законика, јер је био изазван грубим понашањем окривљеног. Изнети наводи, по оцени Врховног касационог суда, представљају повреду члана 440. ЗКП.

Осталим наводима поднетог захтева, бранилац оспорава утврђено чињенично стање полемишући са оценом изведених доказа, посебно исказа сведока, налаза и мишљења судског вештака медицинске струке и медицинске документације и износи сопствено мишљење да је у конкретном случају окривљени поступао у нужној одбрани, због чега је било места примени одредбе члана 19. став 1. Кривичног законика.

Дакле, из изнетих навода произилази да бранилац окривљеног, као разлог побијања правноснажних пресуда, само формално означава повреде закона, због којих је подношење захтева дозвољено окривљеном преко браниоца (члан 438. став 1. тачка 8) ЗКП и члан 439. тачка 1) и 3) ЗКП), док суштински указује на погрешно утврђено чињенично стање (члан 440. ЗКП), битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) и став 2. тачка 2) ЗКП, те повреде чланова 501. став 1. и 503. став 1. ЗКП. Како повреде ових одредаба не представљају законске разлоге, због којих је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном преко браниоца због повреде закона, Врховни касациони суд се у разматрање и оцену ових навода захтева за заштиту законитости није упуштао.

Из напред наведених разлога, Врховни касациони суд је, на основу члана 491. став 1. ЗКП, донео одлуку као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Андреа Јаковљевић,с.р.**

**Председник већа-судија,
Биљана Синановић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић